

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XIX. Daniel solenne sibi studium, precandi constantiâ illustri
perpetuat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

CAPVT XIX.

Daniel solenne sibi Studium precandi constantia illustri perpetuat.

REx Darius a sarrapis male circumventus legem tulit iniquam & fatuam. Et qui tandem assentiri potuit sanctioni tam absurda & impia? Ergo tanto tempore nil ager a medico, nil egenus ab opulento, nil famulus ab hero, nil filius a parente suo petere praterquam a Rege possit, qui nec ubique esse, nec omnibus poruit satisfacere? Sed partim a principibus Medorum deceptus, partim arbitratus id spectare ad Majestatis regie dignitatem, consentit. Nonnihil etiam timida suffragiorum multitudine ac numero vincti se passus est. Lex igitur rogata, fixa, promulgata: Ne incolarum ullus ab ullo homine vel Deo quidquam nisi a rege solo petat. At vero Danieli jus divinum potius fuit. Is igitur religiosissimè consuetudinis suæ retinens, Ingressus est domum suam, & fenestris apertis in cœnaculo suo contra Hierusalem tribus temporibus in die flebat genua sua, & adorabat, confitebaturque coram Deo suo, sicut & ante facere consueverat. Hic laudatissimum orandi Studium, & admirabilis in Daniele constantia animi explicanda.

§. I.

Audabilissimum fuit precandi studium in Daniele, nec uno solùm nomine suspiciendum. I. Ob negotiorum molem, quâ Daniel premebatur. Non levis negotii est vel unicam tantum provinciam administrare. Quantæ igitur molis, quàm ardui laboris, quàm immentis occupationis, fuerit, centum ac viginti sarrapias seu provincias regere? quod certè commissum fuerat Danieli, ne scilicet rex sustineret molestiam. Ita Daniel multo quàm occupatissimus, antiquum tamen suum nihilominus obinuit, tæque de die sedulo & velut ex promisso in divinas sese preces effudit.

II. Observandus precantis locus: Ingressus est domum suam, & apertis fenestris in cœnaculo suo contra Hierusalem adorabat. Sublimius ædium conclave, seu cœnaculum Hebræo ritu Daniel suis precibus delegit, quia hinc liberior cæli aspectus, minor a domesticis molestia, quies & silentium altius. Hierosolymis Apostoli orant in cœnaculo, in quo eos divinus Spiritus afflavit. Sic Sara Raguelis filia in Ninive civitate perrexit in superius cubiculum domus sue, & tribus noctibus non manducavit, neque bibit, sed in oratione persistens cum lacrymis deprecabatur Deum. Sic Juditha vidua, in superioribus domus sue fecit sibi secretum cubiculum, in quo cum puellis suis clausa morabatur: & habens super lumbos suos cilicium, jejunabat omnibus diebus vite suæ prater sabbata, & neomenias, & festa domus Israël. Oratio amans est silentii & religiosæ solitudinis. Ita Daniel in editiore loco ædium suarum, in cœnaculo precari solitus vultum obvertit Hierosolymis ad occasum. Quemadmodum * verò Judæi, cum orarent, certum habebant locum, quò venerabundos oculos, & supplices intenderent manus; sic & Christiani à primis incunabulis Ecclesiæ suum quoque locum habuere, quem orando spectarent. Ad orientem namque veris suas ad Deum preces fundebant. Eius rei t̄ habuerunt causam Christum cruci affixum, qui occasum moriens spectabat, ideo necesse fuit, ut Christiani Christum in alto pendentem adoraturi, ad solem orientem sese verterent. Alia Christianis causa fuit ille ipse mos Judæorum, qui ad occidentem solem se vertebant oraturi. Ne igitur cum illis exteriore hac ceremoniâ convenirent (quod etiam in celebrando Paschate observant) situ corporis contrario precari consueverunt.

A. III. Tempus orantis Danielis observandum. Tribus temporibus in die precabatur. Judæi horam Tertiam, Sextam, Nonam singulari religione venerabatur. Tertia illis religiosè culta, quâ Decalogum, in monte Sinâ Moli traditum credebant. Hac Spiritus Sanctus discipulos Christi, ceterosque Christianos in monte Sion docuit. Sextâ Judæi erectum in conto serpentem æneum credunt perfanandis ætis. Eadem sextâ pro nobis omnis Deus filius in funestam trabem elatus non vulneratis tantum curandis, sed & mortuis ad vitam revocandis. Nonâ horâ scaturiens rupes effudit aquam Hebræis in Cades; hac horâ Christus aquam & sanguinem è suo pectore jussit fluere. Sed objeceris, à Marco Christum horâ tertiâ, à Matthæo horâ sextâ in crucem actum afferi. Scriptores sacros in concordiam rediget brevissima interpretatio. Marcus ad finem Tertie, Matthæus ad initium Sextæ Dominum Jesum asserit crucifixum. Uterque verissimè, consensio amborum liquidissima. Ergo Daniel mane, meridie, vespere oravit. Siquidem Judæi diem, uti noctem Romani in vigiliis seu partes quatuor dividebant. Prima cœpit ab ortu Solis ad nostratam Nonam. Ab nostrate Nonâ ad duodecimam vigilia five pars altera, quæ illis Tertîa. Ab duodecimâ nostrate ad tertiam pomeridianam illis dicebatur Sexta. A Tertîa nostrate ad seram vespere Nonâ illorum fuit. Hæc temporum discrimina Daniel magnis religionibus servavit.

I V. Orantis situs hic attendendus: Flebat genua sua, & adorabat, confitebaturque Deo suo. Nil novi orantes genua submittere. Ita Salomon orans, Surrexit de conspectu altaris Domini, utrumque enim genu in terram fixerat. Quid ad ista, mei aulici, quid dicitis? Dum barbam mulcetis, dum fabulas cum socio miscetis, dum oculos in omnes templi partes emittitis agrè profus & vix poplitem unum admittitis: & qui sumus nos, Salomonem collati? mera mendicabula. Rex longè opulentissimus urruque genu fleat, mendiculi agrè unum, sapius nullum. Stephanus gemma Martyrum, pro inimicis capitalibus rogaturus, postis genibus clamavit voce magnâ dicens: Domine, ne statuas illis hoc peccatum. Per Isaiam Deus promulgans: Mihi, ait, curvabitur omne genu. Terrullianus de hoc precandi ritu mentionem injiciens: Die dominico, inquit, jejunium nefas ducimus, vel de geniculis adorare. Eadem immunitate à die Pasche in Pentecosten usque gaudemus. Daniel serius orator ad Deum flebat genua sua, & adorabat.

V. Constantia Danielis hæc in re admiranda. Ter in die adhibuit preces Deo, sicut & ante facere consueverat. Hæc enim jus adorandi Numinis, à mortalium nullo eripi cuiquam potest. Quod si amicorum fidissimus dixisset Danieli: Quid hoc agis, optime princeps, hic capitis periculum est, in extremum vite discrimen te conjicis, ad leones ibis, nisi consuetas preces intermiseris. Huic utique animosè, ac constanter Daniel responderet: Quidquid edicim regium minetur mali, diebus triginta, mense toto non orare, Deum non invocare, & ita ut pecus vivere, Deo non quotidie gratias agere, à quo quotidie beneficia mille accipio, à quo momentis singulis inunctor gratis, id lex mihi nulla persuaserit. Dein grande nefas est, orationis solitæ neglectu in homine divinum aliquid, imò Deum profiteri.

§. II.

ITA Daniel moris sui retinens, non infrequentius, non interitum, neque negligentius, sed sicut ante facere consueverat, orandi studium perpetuabat. Animi constantia profus illustrissima. Homo verè constans nec minis, nec blanditiis, nec promissis, nec donis; non verberibus, non tormentis, vi nullâ ed adigi potest, ut contra Deum, & conscientiam vel minimum quid pareret. Theologorum aresignans Thomas Aquinas inter Perse-

S. The. 2. 2. q. 137. art. 3. post conclus.

Perseverantiam & Constantiam discrimen assignans: *Virtus Perseverantia, inquit, proprie facit firmiter persistere hominem in bono contra difficultatem, qua provenit ex ipsa diuturnitate actus. Constantia autem facit firmiter persistere in bono contra difficultatem, qua provenit ex quibuscumque aliis exterioribus impedimentis: quo in genere cum patientia maxime convenit. Quod in amicis Dei constantissimis est videre.*

Apostolis Hebrææ Curia senatores severissimè denuntiaverunt ne omnino loquerentur, neque docerent in nomine Jesu. Ad quæ Petrus & Joannes: *Si justum est, ajunt, in conspectu Dei, vos potius audire, quam Deum, judicate. Non enim possumus, que vidimus, & audivimus, non loqui. At illi comminabantur eis, que ultra loquerentur in nomine hoc ulli hominum. Verùm Apostoli etiam virgis casti non cessabant omni die in templo & circa domos docentes & evangelizantes Christum Jesum.*

Ante Apostolos, quæ animi constantia obarmavit septem Machabeos fratres: Illorum primus Antiochum regem constantissimè affatus: *Quid queris, inquit, & quid vis discere à nobis parati sumus mori magis, quam patrias Dei leges pravariari. Maluerunt omnes fortissimè mortem occumbere, quam vel frustillum porcine carnis libare. Et primò quidem juveni excisa lingua, capitis abstracta cutis, pedes manùque summæ sunt amputatæ; & adhuc spirantem jussit rex in sartagine torreri, ceteris hoc crudelitatis monstrum inspectantibus. At illi nihil penitus commoti aut terri, Vnà cum matre invicem se hortabantur mori fortiter. Ita sex alii tormentis acerbissimis admodum, pro se quisque constantissimè dixit: Non faciam, Non obedio præcepto regis, sed præcepto legis. Ita non adultiores tantùm locuti, sed & natum minimus: Ego, inquit, sicut & fratres mei animam & corpus meum trado pro patriis legibus. Tunc rex accensus irâ, in hunc super omnes crudeliter æseravit, indignè ferens se derisum. Et hic itaque mundus obiit, per omnia in Domino confidens. Novissimè autem post filios & mater consumpta est. Hanc tantam in summis cruciatibus constantiam quisquis consideratè legerit, non poterit non haurire spiritum constantiæ, nisi planè stipes sit, aut jam etiam in saxum obriguerit. Novi ægrotos, qui in summis podagræ, calculi, viscerum torminumque doloribus hæc sibi prælegi voluerint, & multum inde solatii, ac Constantiæ perceperint.*

Ante hos, Mardocheus vir quidem tenuis fortunæ, sed constantiæ prorsus admirandæ fuit. Illius hostis infensissimus Aman dynasta potens & in Assueri aulâ pæne rex, nihil non egit, ut Mardocheum & Judæos omnes extingueret. Eum tamen Mardocheus constanti patientiâ vicit. Nec nescite potuit Judæus pauper agi de suo capite, nisi submisso poplæ Amanum, ut ceteri adoraret. Nihilominus constantissimè id recusavit, paratus vel decem, vel centum, vel capita mille potius perdere, quam facere, quod iniquum factu censuit.

Constantiæ suæ consciump testem Deum invocans: *Domine, inquit, Domine rex omnipotens, Cuncta nostri, & scis quia non pro superbiâ, & contumeliâ, & aliquâ gloriæ cupiditate fecerim hoc, ut non adorarem Aman superbissimum. Libenter enim, pro salute Israël, etiam vestigia pedum ejus deosculari paratus essem: sed timui ne honorem Dei mei transferrem ad hominem, & ne quemquam adorarem excepto Deo meo. Animosè prorsus ac Constantè. Ejusdem animi princeps Daniel, non pertinaciâ ductus, nec arrogantia clatus legem regiam rupit, sed constantissimè averlatus est quod sacris religionibus sciret averlari.*

Ita Jobus jam pæne funeratus in fimeto & sepultus, adhuc tamen constantissimus: *Donec superest halitus in me, inquit, non loquentur labia mea iniquitatem. Iustificationem, quam capi tenere, non deseram. Tametsi ærumna tam acervatæ annos insuper viginti durent, justificationem non deseram; etsi annos durent quinquaginta, cæptam justificationem non deseram; etsi annos durent centenos,*

etsi durent ad ipsum usque supremi judicii diem, quam tenere cæpi justificationem non deseram. Donec desiciam, non recedam ab innocentia meâ. Animam potius relinquam, quam conscientiam lædam. Eiusdem constantiæ Tobias, justificationem, quam tenere cæpit, non deseruit. A Sennacheribo rege, quod mortuos sepelisset, occidi iustus, facultates omnes, sed & valetudinem atque oculorum usum perdidit, à suâ tamen innocentia non recessit. Tobias constantissimis non facientem tyrannum, sed rebus omnibus præsentem Deum attendit.

§. III.

Qvanta, Deus, hominum, præsertim in virtutis studio, inconstantia? ob inane lucellum, ob quaticulum tenuissimum scientes & volentes conscientiam lædunt, Deum offendunt, calum ridendo perdunt. O arundines vento agitatae! Constantia est firmiter persistere in quocumque bono contra omnem difficultatem.

Cantuariensis Archiepiscopus Thomas septennis exul cum reditu in patriam sedemque pristinam pararet, ab amicis monitus est, caveret iter periculosissimum, vix enim patrios fines ingressum mox in vincula rapiendum. Quibus ille constanter. Nec si membratim, inquit, discerpendus sim, ab incepto itinere desistam. Non metus, non vis, non cruciatus degenerem revocabit ulterius. Sufficiat dominicum gregem pastoris sui absentiam septennio luxisse.

Zonaras & Cedraeus memorant Anastasium Imperatorem Oeniando præfati promississe, illum à se imperatorem quidquid peteret, modò cum Severo, Eurychete, Dioscoto sentiret: Cui Oeniandus tam animosè, quam constanter. Tu potiùs, inquit, ad orthodoxos transi. Et unâ cum dicto paludamentum Cæsaris prehensens: Hanc purpuram, inquit, non sumes tecum, d Cæsar, in orbem alterum. Sed & ista summâ libertate addens: Indoctus es, ait, & ratiocinandi ignarus, nec ullum Ecclesiæ decretum perfectè intelligis. Satis tibi sit, quod Imperator es, antistes Ecclesiæ vexare noli.

Nunquid hoc aperte fatis & liberè? Et quamvis hic episcopus à fortunis esset pauperrimus, nec obolum tamen ab Imperatore sustinuit accipere. Hæc Constantiæ indoles est; in bono persistit firmiter adversus omnem difficultatem. Hinc Zeno dicere solebat: Faciliùs urem inflatum mergi, quam virum constantem & probum ad pravè agendum adigi. Nam animus rectè rationis placitis confirmatus nemini non recta suadenti cedit; inviçtus est.

Inde cum Anaxarchus à Nicocreonte Cypri tyranno in saxo concavo tunderetur, philosophus animo intactus: Tunde, clamabat, tunde Anaxarchi vasculum; Anaxarchi constantiam non lædis. Constantia, rectum est, inquit Lipsius, & immotum animi robur, non elati exterioris, aut fortuitis non depresti. Vt autem columna, que recta stat, non oportet cadere oneri, sed obniti. Constantia verâ mater Patientia, & animi demissio. Lenitas & Constantia maxime illustria sidera sunt in choro virtutum. Domum has virginum Maximum indicium est male mentis asidua, inter simulationem Virutum, amoremque viriorum, jactatio. Non ut pulvis aut palea ab omni vento, sic nos à perturbatione rapi simamus; hanc coëcere, & animum pondere rationis ac constantia stabilire debemus. Tiro aliquis miles ad primum vulnus collabatur, veteranus sine motu sanguinem suum spectat. Ergo profice, & ante omnia hoc cura, ut CONSTES TIBI. Quoties autem experiri volēs, an aliquid in virtutis studio promoveris, observa an eadem velis hodie, que heri. Mutatio voluntatis indicat animum natare aliubi, atque aliubi apparere, prout fert ventus. Non vagatur, quod est fixum & fundatum. Quisquis in se-

Azor. c. 4. v. 17 ad 22.
Constantia Apostolorum in prædicatione Christi.
Ibid. cap. 5. vers. 42.
Septem Machabeorum fratrum cum matre erga vis discere à nobis parati sumus mori magis, quam patrias Dei leges pravariari.
2. Machab. cap. 7. v. 2.
Ibid. v. 5.
Ibid. v. 8.
Ibid. v. 37. 39. 40. & 41.

Mardochei cõtra Amanum.

Esther c. 13. vers. 9. & seqq.

Jobi in fimeto sepulti: Job cap. 27. v. 3. 4. 5. & 6.

Tobias justificationem, quam tenere cæpit, non deseruit.

Thomas septennis exul cum reditu in patriam sedemque pristinam pararet, ab amicis monitus est, caveret iter periculosissimum, vix enim patrios fines ingressum mox in vincula rapiendum.

Oeniando præfati promississe, illum à se imperatorem quidquid peteret, modò cum Severo, Eurychete, Dioscoto sentiret.

Anaxarchus à Nicocreonte Cypri tyranno in saxo concavo tunderetur, philosophus animo intactus.

Constantia, rectum est, inquit Lipsius, & immotum animi robur, non elati exterioris, aut fortuitis non depresti.

Quoties autem experiri volēs, an aliquid in virtutis studio promoveris, observa an eadem velis hodie, que heri.

in seipsum profundius descendit, cogitur demum fa- teri: Arundo sum; ad omne venti arbitrium moveor, frangor, mergor, comburor. Salamandra in ignibus se jactat; Non comburor. Cullus inflatus in aquis dicat; Non mergor. Virum ductile allisum terræ gloriatur; Non frangor. At ego inconstantissimus, quod hodie sanctè statuo, cras actione contrariâ damno, ad omnem fortunæ sævientis ictum expalleſco, concido; ad omne blandientis poppyſina in vitium diſſuo. Danielem genua hæctentem, & de die sæpius precantem conſpicio, non imitor. Subinde vix ſemel die toto, quandoque nunquam genua in preces ſubmitto. Quædam præclare incipio, vel ulla ad finem perduco; in pravâ conſuetudines delabi proniſſimum mihi; melioribus aſſueſcere quàm lentè, quàm nihil conor! Ergo proficiamus, & ante omnia hoc curemus, Ut CONSTEMUS NOBIS.

CAPVT XX.

Daniel in leonum cavo illæſus ſervatur, quia credit Deo ſuo. Fiducia in DEVM quàm omnibus neceſſaria?

T Am potenter egit Invidia, ut Danielem innocentiſſimum principem in leonum lacum præcipitaret, heu nimis pretioſum beſtiis pabulum! Hæbit quidem Daniel cauſidicum & advocatum potentiſſimum, regem Darium, ſed potentiſſimè Invidia. Doluit Darius famuloriam fidei interitum, Et pro Daniele poſuit cor, ut liberaret eum, ſed Invidia tulit ſententiam; Daniel ad leones. Neque rex leviter ac perſuadoriè innocenti patrocinator, uſque ad occaſum ſolus laborabat ut erueret eum, ſed Invidia captum ex unguibus non dimiſit. Conſiit Darius legis gratiam Danieli ex cauſâ non unâ faciendam, ſed vici Invidia, & nullam hæc penitus exceptio- nem dari permiſit. Ergo, Adduxerunt Danielem, & miſerunt eum in lacum leonum; virum grandævum, nonaginta octo annorum ſenem, centum viginti ſatrapis præfectum, principem, Triumvirum, cubiculariorum regio- rum decurionem, tribus Regibus fidiffimum admini- ſtrum: Hunc ipſum leonibus objeit Invidia.

Darius hoc fato admodum triftis eam noctem ince- natus & inſomnis egit. Quod teſtariſſimum è ſacris pa- ginis: Cibi non ſunt allati coram eo, in ſuper & ſomnus receſſit ab eo. En vires conſcientiæ, quàm ea vel in idololatrâ vigilet, & exprobret, contra jus & æquum leonibus in- nocentem objeitum. Tranſactâ nocte ſummo mane rex Darius ad leonum foveam properans, & Danielem læ- crymabili voce inclamans: Daniel ſerve Dei viventis, in- quit, Deus tuus, cui tu ſervis ſemper, putasne valuit te liberare à leonibus? Cui Daniel: Rex in æternum vive, ait: Deus meus miſit Angelum ſuum, & concluſit ora leonum, & non nocue- runt mihi: quia coram eo juſtitia inventa eſt in me, ſed & coram te, rex, delictum non feci. Tunc vehementer rex gaviſus eſt ſuper eo, & Danielem præcepit educi de lacu. Eductusque eſt Daniel de lacu, & nulla læſio inventa eſt in eo, quia credit Deo ſuo. Hoc prodigium & miraculum rectè tribuitur magnæ in Deum fiduciæ; Nulla læſio eſt in eo, quia cre- dit Deo ſuo. De hac in Deum fiducia, quod quidem huc ſpectet, hoc capite deſerendum.

§. I.

L eonibus objei, ſupplicium Medis notiſſimum, uti apud Romanos & Judæos crucifigi, apud nos capite plecti, patibulo appendi, rotâ frangi. Sæpe olim in Chriſtianos populi clamor exarſit: Chriſtiani ad leonem, Chriſtiani ad beſtias. Ita Cyprianus ad Cornelium Ponti- ficem perſcribens de ſeipſo: Toties, inquit, ad leonem peti- tus in Circo. Hominem non facile lædit leo ſatur aut ci- cur, vel beneficii affectus, aut ſi capiti ejus injiciatur

A pallium velandis oculis; leonem itidem terrent & fugant colliſi lapides, gallorum cantus, effulgentes ignes. Quod leones Danieli dentes non infixerint, nihil hujusmodi cauſa fuit. Deus miſit Angelum ſuum, & concluſit ora leo- num. Danielis ingens in Deum fiducia hos promeruit in leonino cavo habere hoſpites è celo.

Dan. cap. 6. verſ. 22.

Hieronymus Malchi hominis pudici, & ob pudici- tiam à lænâ deſecti reſgeſtas proſecutus: Ut ſciant, in- quit, virgines & caſti inter glaciſ & beſtias pudicitiam nunquam eſſe captivam, & hominem chriſtianum poſſe mori, non poſſe ſuperari. Chryſanthi martyris conjux Daria à leone deſenſa eſt. Ita Thecla, aliæque virgines complures leonibus ſerifque aliis immaniſſibus objeitæ mitiſſimos ſenſerunt agnellos lætæ. Hinc illud Grego- ri Nazianzeni metrum:

Memoriam illius vene- ratum Ecclē- ſia die 25. Octobris.

Virginitas fulvos potuit ſapire leones.

Pontianus Martyr Spoleti ævo Antonini Imperatoris objeitus eſt leonibus. At ille ſacri carminis non imme- mor: Salva me, ajebat, ex ore leonis: Narrabo nomen tuum fratribus meis. Ita luſorias hæbit & blandientes belluas. Hebræi de Daniele cantant: Vexit leo, & liberavit leonem de ore leonis. Leo venit Deus, de quo Amos: Leo rugiet, quis non timebit? Liberatus leo Daniel de ſtirpe Judæ, quem leonis catulum appellat Jacob, Leones autem ideo pepererunt Danieli, quia credit Deo ſuo; po- tentiæ divini ac providentiæ totum ſe commiſit.

Pſ. 21. v. 22. & 23.

Rabbini in Midras Te- billim in Pſal. 63. v. 1. Amos cap. 3. verſ. 8.

Gen. 6. 49. verſ. 9. Ita Galatinus l. 5. de arca- nis, cap. 8.

Auguſt. 10. g. tract. 8. in epiſt. 1. Ioan- nis, cap. 4. mihi pag. 259.

Ad iſtud Auguſtinus quemvis noſtrum inſigniter hortatus: Subdere, inquit, illi, qui ſupra te eſt, & infra te erunt illa, quibus præpoſitus es. Intrende quid dicam. Deus, homo, pecora. Supra te Deus, infra te pecora. Si autem non agnoſcis illum, qui ſupra te eſt, ſuperiorem contemnis, ſubderis inferiori.

Agnosce (per fiduciam) eum, qui ſupra te eſt, ut agno- ſcant te, quæ ſunt infra te. Ideo cum Daniel agnoviſſet ſupra ſe Deum, agnoverunt illum ſupra ſe leones. Cur autem Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptenos fratres Machabæos variis tormentis perimi voluerit, cauſarum aliquid ſignans Auguſti- nus: Sed Danielem, inquit, agnoverunt leones, quia ille ſubdi- tus Deo erat. Quid Martyres, qui ad beſtias pugnaverunt, & Hebræos ferarum morſibus lætati ſunt? Non erant ſub Deo? Aut erant ſervi Deitres viri; & non erant ſervi Dei Machabæi? Agnovit ignis ſervos Dei tres viros, quos non uſit, quorum nec veſtimenta corrupit: & non agnovit Machabæos? Agnovit & Machabæos fratres, agnovit & iſtos. Sed opus erat quodam ſtagello, permi- tte Deo, qui dixit in Scripturâ: Flagellat omnem filium, quem recipit. Putatis enim fratres, quia ferrum tranſverbera- ret viſcera Domini, niſi ipſe permiſſerit; aut hæret in ligno, niſi ipſe voluiſſet? Non eum agnovit creatura? An exemplum patientiæ propoſuit fidelibus ſuis? Ideo Deus quosdam liberavit viſibiliter, quosdam non liberavit viſibiliter: omnes tamen ſpi- ritualiter liberavit, ſpiritualiter neminem deſeruit. Viſibiliter quosdam viſus eſt deſeruiſſe, quosdam viſus eſt eripuiſſe. Ideo quosdam eripuit, ne putes illum non potuiſſe eripere. Teſtimo- nium dedit quia poteſt: ut ubi non facit, ſecretiorem intelligas voluntatem, ne ſuſpicias difficultatem. Sed ad Danielem redimus.

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Prodigium ingens famelicos leones appoſitis ſibi epulis non prandere, ſed ſtrictum præſente pabulo je- junium ſervare. Atqui tam grandis prodigii beneficium crectiſſima in Deum fiducia obtinuit. Videte, oro, quantæ Daniel fiducia fuerit, quàm animosè Deo cre- diderit.

I. Daniel favore regio præpollens, parentiſſimos quinque utique ad regem acceſſus hæbit; ſuam ipſe cauſam agere, invidorum fallacias detegere, ſuam innocen- tiam diverſis argumentis aſſerere, accuratiorem ſicti criminis inquititionem poſcere, lætæ legis ſubdolan- iniquitatem potuiſſet oſtendere; at ille invidiam diſſi- mulans, negotia tractans, & ut priùs conſueverat, orationibus vacans divini ſe voluntati è ſolido tradit, para-

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?

Auguſt. lib. 1. Cur Deus juvenes Hebræos flammæ mediis non comburi, ſeptē fratres Machabæos variis tor- mentis perimi vo- luerit?